

Sindromul Zedechia

Vineri, 24 februarie 2006

Gili Cârstea

Cei puțini care observă noile tendințe spre uniformizarea practicilor și credințelor adventiste cu religia populară se întreabă dacă nu cumva conducerea bisericii a fost infiltrată de activiști a căror sarcină este dezactivarea soliei îngerului al treilea în acest popor. Ei citesc despre instituții și organizații secrete al căror scop este subminarea protestantismului, și succesul lor în pervertirea reformațiunii. Unii sunt ferm convinși că „stelele” pe care acum le admirăm pentru strălucirea lor, și care în ultima lucrare „vor dispărea în întuneric,” nu sunt decât soldații credincioși ai fratelui Loyola porniți să aducă „secta urâcioasă” înapoi la biserica mamă.

Este posibil orice. Totuși, cred că aici avem de-a face mai degrabă cu ceea ce eu aș numi „Sindromul Zedechia,” o tranziție imperceptibilă, corect dozată și perseverent urmărită, de la Hristos la Baal. Este o operație de morphing controlată de forțe ascunse în spatele cortinei, specializate în pervertirea adevărului lui Dumnezeu și de care pastorii adventiști nu par conștienți.

Zedechia a fost unul dintre cei patru sute de prooroci ai lui Israel, prin care împăratul căuta sfat și călăuzire de la Dumnezeu. Vă aduceți aminte, Ahab și Iosafat își uniseră forțele să ia Ramotul de la sirieni și doreau să cunoască voia Domnului pentru acțiunea lor. Au fost convocați frații teologi, care se presupune că trebuiau să cunoască voia Domnului. Aceștia au declarat în unanimitate că Domnul binecuvântează planul, și că sfânta coaliție va avea succes. Dar Iosafat avea o reținere ciudată față de acest elan de confirmări triumfaliste. Era ceva la acești prooroci care îl tulbura pe împărat. Parcă nu semănau cu proorocii Domnului, așa cum și-i imagina el. Și îndrăznește să întrebe, cu riscul de a-l supăra pe Ahab, dacă nu a mai rămas nici unul dintre profeții Domnului, care să poată fi întreat.

Ce știa Iosafat despre evenimentele cumplite prin care trecuse regatul lui Israel? Credem că destul de multe, dacă a fost capabil să formuleze o asemenea întrebare.

Poporul ales a fost marcat pe parcursul întregii lui existențe de o dorință secretă de a „sluji lemnului și pietrei” (Eze 20:32). Mulți împărați ai lui Israel au căutat să îmbunătățească închinarea și spiritualitatea împrumutând credințe și practici de la popoarele din jur, iar Solomon a dus această artă pe cele mai înalte culmi. Preoții lui Israel au fost mereu ispitiți să introducă în serviciul de închinare elemente din cultul popoarelor vecine. În timp ce

practicau legea mozaică, aducând la sanctuar mielul de jertfă, în același timp ofereau turte de stafide zeiței cerului. În timp ce serviciul de la templu era trist, obositor și plictisitor, slujba de pe înălțimi era plină de bucurie, iar senzațiile produse de parul Astartei depășeau în spiritualitate orice experiență religioasă cunoscută atunci. Valul acesta de înnoire ritualistă a ajuns să afecteze până și pe bătrânii casei lui Israel, oamenii însărcinați cu slujba supremă la templu (Eze 8:5-18).

Așa se face că în timpul domniei lui Ahab religia lui Israel era sufocată de credințe străine, iar teologii din Sidon, Ecron, Moab sau Amon se simțeau la ei acasă în Israel, unde Izabela organiza cu mare grație festivități gen Ziua ușilor deschise, în încercarea de a scoate pe Israel din izolarea teologică și culturală în care se complăcea închipuindu-și că el este un popor sfânt și consacrat Domnului. Izabela respingea cu scârbă declarația lui Moise că „tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul Dumnezeul tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului.” Ea socotea că religia fiecărui popor are aspectele ei valoroase, care trebuiesc încorporate în religia lui Israel. O revoltau cuvintele lui Moise, citate de unii care se împotriveau înnoirii spirituale a națiunii: „Chipurile cioplite ale dumnezeilor lor să le ardeți în foc. Să nu poftesti și să nu iei pentru tine argintul și aurul de pe ele, ca nu cumva aceste lucruri să ajungă pentru tine o cursă; căci ele sunt o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău” (Deut 7:25). O asemenea poziție extremistă și violentă nu se potrivea cu aerul proaspăt de deschidere și dragoste față de toți oamenii promovat la curtea lui Ahab.

Ca și acum, au fost și atunci teologi care s-au împotrivit curentului ecumenic, dar ei au fost eliminați, fiind în minoritate și neavând sprijinul conducerii. Cei mai mulți au acceptat introducerea în religia lui Israel a unor credințe și practici străine, bucuroși că sunt și ei recunoscuți în comunitatea de credință ca o parte valoroasă a culturii universale. Ei socoteau că astfel vor putea promova credința lui Israel printre păgâni fără să producă opoziție din partea celorlalte biserici. Nu aveau nici cea mai mică suspiciune că domnul căruia îi slujeau nu este Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, ci Baal travestit în Iehova. Domnul era Dumnezeul întregului pământ, indiferent cum Îl numește fiecare națiune, iar ei nu doreau să tulbure lumea cu mentalitatea sectară pe care națiunea o moștenise de la Moise.

Aceasta era scena teologică atunci când Iosafat a cerut să afle voia Domnului pentru incursiunea asupra Ramotului. Patru sute de oameni, toți prooroci, vorbeau în numele Domnului și totuși Iosafat nu este convins că ei vorbesc în numele Domnului.

„Nu mai este aici niciun prooroc al Domnului, prin care să-L putem întreba?” Teribilă situație. Patru sute de oameni spuneau minciuni în numele Domnului, iar Ahab nu reușea să priceapă ce se întâmplă. Mai era un prooroc, dar acesta era un nesuferit, căci vorbea de rău împotriva casei regale și a anturajului academic al lui Israel.

Profeții poporului ales fuseseră crescuți în teologia aceasta ecumenică promovată la curte de Izabela. Ei erau elevii și urmașii celor opt sute cincizeci de prooroci demascați de Ilie pe muntele Carmel ca fiind închinătorii lui Baal și nu ai lui Iehova. Ei studiaseră credințele popoarelor din jur și nu observaseră diferențe majore care să justifice izolarea drastică în

care se afla națiunea. Dacă este un singur Dumnezeu și toți ne închinăm Lui, de ce atunci separare, suspiciune, închinare diferită și teologii conflictuale?

Noi spunem astăzi că ei nu aveau nici o idee despre marea controversă și despre eforturile diavolului de a se prezenta omenirii ca fiind Dumnezeu. Nu înțelegeau că omenirea este plecată la picioarele lui și urmează instrucțiunile lui pentru administrarea planetei. Dumnezeul lui Ahab și al profeților de la curtea lui nu era Dumnezeul lui Ilie sau al lui Mica. Zedechia, unul dintre cei patru sute, își făcuse niște coarne de fier, un simbol al succesului războinic al lui Ahab dacă va asculta de Dumnezeu prin vocea profeților Săi. El era ferm convins că inspirația lui vine de la Dumnezeu, că planul are binecuvântarea divină și că el se află în acea poziție la chemarea lui Dumnezeu. Sugestia lui Mica – profetul care vorbea de rău – că înțelepții lui Israel sunt călăuziți de un duh de minciună era absolut inacceptabilă pentru el. Puteau fi amăgiți zece, douăzeci sau treizeci dintre ei, dar nu puteau greși toți cei patru sute. Pentru ei, adevărul trebuia să se afle de partea majorității, iar Ahab nu a putut să ignore această regulă de bun simț.

Această mentalitate afectează și biserica rămășiței la acest sfârșit de istorie. Credința noastră că suntem o mișcare specială ridicată de Dumnezeu spre a avertiza lumea despre iminenta revenire a lui Hristos a devenit desuetă în climatul actual de părtășie, toleranță și unitate. Începem să recunoaștem tot mai deschis că nu suntem decât o parte modestă din marea familie a comunității creștine și că ne închinăm cu toți aceluiasi Dumnezeu. Și atunci, de ce nu închinare comună, botez comun, cină comună și misiune comună? Nu urmărim toți convertirea lumii și aducerea împărăției lui Dumnezeu pe pământ?

Dacă noi înșine începem să susținem că nu suntem nimic altceva decât un segment al comunității protestante, atunci profeția următoare capătă cu totul noi dimensiuni: „Papistași, protestanți și oameni lumești vor accepta o formă de evlavie fără putere, și vor vedea în această uniune o mare mișcare pentru convertirea lumii și inaugurarea multășteptatului mileniu” (GC 588).

Nu prea ne vedeam în această profeție, nu? Cele mai multe Uniuni de Conferințe ale bisericii noastre din Europa sunt deja o parte cu acte în regulă din această „mare mișcare.” După cum se desfășoară evenimentele, biserica din țara noastră urmează același drum, și nu ar fi de mirare dacă ea va deveni oficial parte a acestei mișcări până la Reuniunea Ecumenică Europeană de la Sibiu, din septembrie 2007.

Zedechia și colegii lui nu au ajuns la întâmplare să aibă „în gură” un duh de minciună. Nici nu erau infiltrați în biserică de amoriți sau moabiți. Ei doar copiaseră elemente de spiritualitate de la popoarele din jur spre a face mai interesantă, mai vibrantă, credința lui Israel. Prin ele, Hristos devenise Baal, iar ei nu știau. Această himeră ne hăituește și pe noi astăzi. Practic, toate strategiile și proiectele adventiste sunt împrumutate din creștinismul apostaziat, de la plantarea de biserici până la exercițiile spirituale, de la tele-evangheliști high-tech până la ucenicie radicală, cu o excepție posibilă - expozițiile de sănătate - pe care nu le-am văzut folosite de celelalte biserici.

Corpul nostru pastoral este puternic afectat de sindromul Zedechia, iar împăratul nostru pare tentat să asculte mai degrabă glasul lor, decât pe al celor care „vorbesc de rău” și proorocesc împotriva acestor tendințe funeste. Religia sintetică a comunității de credință, pe care Spiritul Profetic o numește clar „evlavie fără putere,” va fi promovată tot mai mult în comunitățile noastre, până când poporul va fi convins că „unirea trupului lui Hristos” este mai importantă decât solia îngerului al treilea. Nimic nu va sta în calea acestor planuri, iar ele vor fi prezentate ca având sigiliul viului Dumnezeu.

Dacă aveți altă opinie, pregătiți-vă să fiți palmuit de Zedechia și hrănit cu „pâinea și apa întristării” până când poporul nostru va converti lumea și va inaugura mileniul de aur alături de „papistași și oameni lumești.”